

Hensigt, en Forhørsinstitution overfor Ministeren for offentlige Arbejder. Det ærede Medlem udtalte gentagende ogsaa i Eftermiddags, at det jo aldeles ikke var nogen politisk Aktion, der her var til sigtet, man havde kun villet stille nogle Spørgsmaal. Det lyder meget kønt, og jeg skal heller ikke paastaa andet derom, end jeg kan staa ved, men jeg vil gerne rette et Spørgsmaal til det ærede Medlem, som det ærede Medlem selv kan om, om han vil besvare: Var det ikke Meningen med at rette disse Spørgsmaal derefter at benytte de Oplysninger, som man eventuelt modtog fra Ministeren, til derpaa at bygge en Kritik af Ministeriets Virksomhed? Var det ikke Meningen at tage op til Drøftelse eventuelt i Udvalget et saadant Spørgsmaal som Statsbanetakstforhold? Jeg har en Forestilling om, at det var Meningen, det ærede Medlem vil nu kunne besvare det Spørgsmaal.

**Jørgen Berthelsen:** Jeg vilde egentlig have foretrukket, at Ministeren havde rettet det Spørgsmaal, som han stillede direkte til mig, til dem af sine Meningsfæller, der er Medlemmer af Jernbaneraadet. Jeg kan dog ikke tænke mig, at de Medlemmer, som tilhører Socialdemokratiet, og det Medlem, som tilhører Ministerens eget Parti, har haft — jeg kan forstaa, at Ministeren mener — skumle Planer, det anser jeg for ganske udelukket. Hvilke Planer vi andre har haft med denne Forespørgsel, nytter det maaske neppe nok at sige Ministeren, og det er egentlig ogsaa vanskeligt for os at sige, hvilke Planer vi vilde have haft efter det Svar, som vi havde ventet os at faa, men ikke fik, fordi vi ikke en Gang kunde faa Lov til at spørge. Jeg synes, at Ministeren gaar lidt for vidt i denne Sag. Jeg kan slet ikke forstaa den Stilling, Ministeren nu sidst indtager til hele Spørgsmaalet. Ministeren siger, at vi har kun at svare, naar vi bliver spurgt. Ja, men jeg vilde alligevel gerne have Lov til at minde Ministeren om Betydningen af den Bestemmelse, der staar i Loven: „Raadet holder Møde, naar Spørgsmaal af fornævnte Art forelægges det af Ministeren, eller naar Raadets Formand eller mindst 5 Medlemmer af dette ønsker det“. Hvad skal vi holde Møde om? Jeg har sagt en Gang i Aften, og jeg gentager det, at Enkeltmand eller enkelte Mænd her i Landet maa dog have Ret til at spørge selv en Minister, selv en Minister for offentlige Arbejder, men det maa Jernbaneraadet altsaa ikke have Lov til. Vi har Lov til

ganske simpelt at sidde, indtil den højtærede Minister kommer og spørger os, men han kom ikke. Ja, jeg forstaaer slet ikke hele Ministerens Opfattelse af denne Sag, og jeg vil gerne have Lov til at fastslaa, at i de Spørgsmaal, der er rettede til Ministeren, og i hele den Henvendelse, der er sket, har jeg ikke fundet Spor af Politik. Jeg ved ikke, om den højtærede Minister tror, hvad jeg siger, men jeg synes, at efter den Sammensætning, Raadet har, efter dets 13 Medlemmers hele politiske Stilling maa han kunne forstaa, at der ikke kan være Tale om nogen Politik overfor Ministeren. Vi har ønsket at være Ministeren til Hjælp, men Ministeren har ikke ønsket at modtage denne Hjælp. Naar nu Ministeren spørger, hvad vi vilde have brugt det Svar til, vi vilde have faaet, saa synes jeg egentlig, at det er at gaa noget for vidt. Ja, han gaar saa vidt, at han siger, at vi ikke maa spørge, og hvis vi gør et uskyldigt Forsøg paa at rette et Spørgsmaal, kan det ikke en Gang sættes under Behandling. Hvis vi havde faaet Lov til at spørge og saa havde faaet et benægtende Svar, saa kunde jeg have forstaaet det. Ministeren taler om Uhøflighed. Kan der egentlig tænkes noget mere uhøfligt, havde jeg nær sagt, overfor en Forsamling af voksne, ældre Mænd, Medlemmer af Rigsdagen, som forelægger et saadant Spørgsmaal, affattet i aaben, høflig Form, og sender det til den Formand, som Ministeren har udnævnt for Jernbaneraadet, at det saa bliver nægtet os at behandle denne Sag og faa den sat under Afstemning. Noget mere uhøfligt har jeg aldrig set. Ministeren siger, at det vilde have været uhøfligt, hvis der var blevet svaret tilbage, at de Spørgsmaal vilde man ikke besvare, men det anser jeg da for 10 Gange bedre end den Maade, vi er blevet behandlet paa her. Efter alt hvad der er sket i denne Sag, tvivler jeg meget om, at der bliver noget af det frugtbare Samarbejde, den højtærede Minister talte om. I alt Fald sætter jeg ikke Pris paa gentagende at blive behandlet paa den Maade. Men paa den anden Side, hvis Ministeren mener, at der kan fortsættes eller rettere indledes et Arbejde, hvorved Sagen kan komme ind i en anden Gænge, saa er det noget andet, og det vil vi gerne bidrage vort til. Men jeg synes rigtignok, at den Behandling, som vi har faaet, er af en saadan Beskaffenhed, at Interessen for Arbejdet svækkes. Jeg er sikker paa, at jeg tør sige paa Flertallets, ja, jeg kan gerne sige paa hele Jernbaneraadets Vegne, at